

גולדה מאיר, בתום נאומי האחרון בכנסת ערב הפגרה, וקראה לי קריאתיביניים על בולוניה. היא טענה שלא יומינו אותי לוועידה (העולם הזה 1859, קריעות ביניים). ניסינו או לפענח את קריאתיביניים המזוהה, ויכולנו לגלות רק הסבר אחד: שגולדה קיבלה באותו יום דו"ח (כוזב) ממישרד-החוץ. נראה שהנושא מעסיק אותה מאד-מאד.

הלחצים שמפעילות שלוחותיה של גולדה נגד יוזמת הוועידה הם עצומים. כל היוזמים — סוציאליסטים צרפתיים ואיטלי קיים, דמוקרטים-נוצריים ברומא, אפילו מוסדות קומוניסטיים — כולם הועמדו בפני ני לחץ כבד.

לצורך זה נוצלו גם כל הקשרים הבינ-לאומיים של מפ"ם. במשך שנים רבות קיימה מפ"ם את מרבית הקשרים הישראליים עם גורמי-שלום ערביים. עכשיו תוכנית הוועידה לעיני כל את אשר היה ידוע עד כה רק למעטים: שכל הקשרים האלה נשרפו מזמן.

מפ"ם אינה נחשבת עוד, בעיני הערבים והעולם, כחלק ממחנה השלום הישראלי.

הדבר עצמו מובן. מפ"ם יושבת בממי שלה המנצחת על הסיפוח הנוחל, התת-נחליות ואי-ההכרה בזכויות הפלסטינים. היא משתפת ברוב המעשים האלה. לפעמים היא מצייצת נגד מעשה זה או אחר, אך מבלי להילחם נגדו ברצינות. הנשאר פעיל במיסלגה זו, במצב כזה, חדל להיות ברי-שיחה להיברות רצינית על שלום. כך מצאה מפ"ם את עצמה במצב קשה. מצד אחד לא יכלה להסכים לעקרונות הייסוד של הוועידה, הכוללים שלילה מוחלטת של כל סיפוח. מצד שני לא רצתה שתקיים ועידת-שלום בלעדיה. שתהווה

(המשך מעמוד 11) הסכנה. יתכן שהצורך בוועידה, לא היה כלי-כך דחוף.

זה הפאראדוקס ההפוך. לא היה קשה לשכנע את יוזמי הוועידה בהיגיון זה, כשהוא בא מפני ישראלים וערבים כאחד. יש סכנה של מילחמה. יש הסלמה של מעשי-הטרור. אם הוועידה תתרום תרומה — והתהיה גם הקטנה ביותר — לצימצום סכנות אלה, כדאים כל המאמצים והסיכונים.

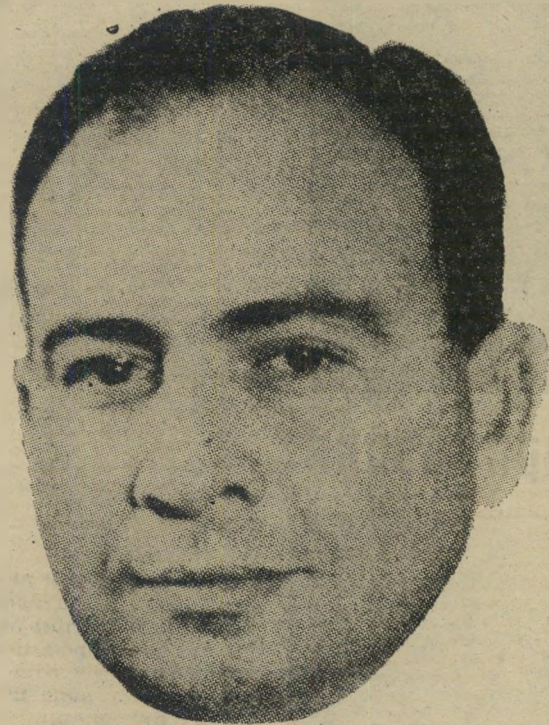
במילחמה הבאה יפלו מאות, אדפים, אולי רבבות. הטרור ירספיחיו כורים תחום בין הצדדים, ורוחפים לחידוש המילחמה. זוהי האווירה של מאי 1973 — והיא מקנה לוועידת בולוניה חשיבות החורגת אף מן התיקוות שתלינו בה.

אם בולוניה תיצור דינאמיקה חדשה של שלום, אם תבנה גשר חדש (אפילו רופף וצר) בין ישראלים וערבים, תחרוג חשיבותה מכל מיסגרת רגילה.

שלווה שלא יבוא

מדוע בכלל עלה על דעת מישהו שממשלת ישראל מעוניינת בסיפוח הוועידה, עד כדי מחשבות קודרות על מזימות שטניות?

במבט ראשון זה נראה מוגזם ומזוהר. אבל רק במבט הראשון. **כי כל המשתתפים בשיבת הוועידה הבינלאומית המכונה, שני-שנתיים בשבוע שעבר ברומא, ידעו**

מוחיי-אלדין

אחד היוזמים העיקריים בוועידה, יופיע בה כחבר המיש"לחת המיצרית, בצד יו"ר ועדת-החוץ של הפרלמנט וסגן-שר. חאלד מוחיי-אלדין היה חברו של נאצר בהפיכת 1952, נודע בשם "הרב-טרן האדום".

אישור סופי ליציאתה ממחנה-השלום. לכן נותר לה רק מוצא אחד: למנוע את עצם קיום הוועידה.

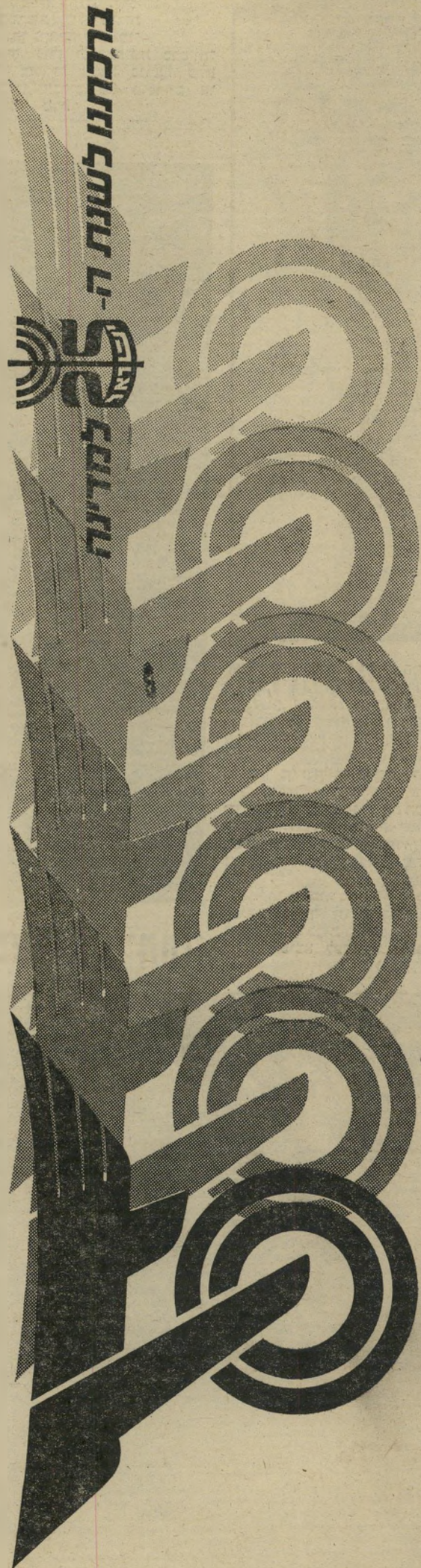
לכן פעלה מפ"ם בכל אפשרויות כדי לחבל בוועידה בכל דרך אפשרית. האיני-טרט שלה ברור וסביר, אך מהו האינטרט של גולדה?

מישרד-החוץ, הפועל בעניין זה עדיפי הנחיותיה האישיות, חושש כנראה שוועידת-שלום מרשימה, שבה יחליפו ישראלים והערבים דיעות על הדרכים להשגת השלום, תגביר את הדרישה לתזווה מרוי-נית מצד ישראל — דבר שגולדה אינה רוצה בו.

אולם דבר לא עורר בעזרת כוחות השלום הישראליים, הוכשל בשבוע שעבר הנסיון האחרון "לדחות" את הוועידה — ובכך לפוצצה ערב כינוסה.

חזית גולדה-קדאפי

ש הגולדה ולמפ"ם שותף חשוב למשימה: אלוף-מישנה מועמר קדאפי.

ידעם חירותי-הרשעה תפוחית-הולוא "יד" אנורה שיתופית תהפוצה ציבורית בע"מ

לפני סיפורים על הפעולה הקדחתנית של ממשלת ישראל נגד הוועידה.

בארץ מעמידים פנים כאילו הוועידה אינה חשובה. לא כן בחו"ל.

מנהיג איטלקי חשוב הביע תמיהה על כך שעובדי השגרירות הישראלית ברומא פונים לעסקנים איטלקיים מדרג נמוך. נפגשים עימם ומנסים לסחוט מהם מידע על הוועידה. "לשם מה כל זה?" שאל, "אילו פנו אלי ישר, הייתי מוסר להם ברי-צון את כל הפרטים המבוקשים!"

הדיפלומטים הישראליים לא הסתפקו בשאלות. אחד מהם, איש בשם ברנע, בעל תפקיד בכיר בי שגרירות ברומא, אמר למנהיג סוציאליסטי: "אני שמח על דבר אחד. לפחות שלושת הפלסטינים שהרגנו בכיירות לא יבואו לביר-דוניה!"

האיטלקי הודעזע מפסוק זה, וכאשר סיפר זאת לאחרים היתה התדהמה כללית. "זהו דיפלומט לא דיפלומטי", העירה אישיות איטלקית. אני לא הופתעתי. זכרתי איך פנתה אלי